

Vörös István

Érzés, gyanú, harag, iszony

Szegény, szegény, szegény, szegény,
középen támadt sarki fény,

és mindenki, a rossz, a jó,
mind, mind csak sajnálni való,

az emberek, az állatok,
minden élő, minden halott,

a volt se lesz, a lesz se volt,
a van se lesz, se volt sehol,

a boldog, mert boldogtalan,
a közömbös, mint anyian,

nem érzi át a jó sorát,
a folyton változó világ,

szegény, szegény, szegény, szegény,
és ez persze nem vélemény,

és ez persze nem gondolat,
ézés, mi mélyből fölszakadt,

gyanú, minek nincsen oka,
harag, de nem kell szólnia,

iszony, ami átjár, ha vagy,
mint sötét szív mélyét a fagy,

Vörös István 1964, A PKKE BTK esztétika tanszékének docense, József Attila-, Füst Milán-, Déry-, Hubert Burda-, Vilenica Kristály- és Premia Bohemica-díjas. Legutóbbi verseskötetei: *A Vörös István gép vándorévei* (2009) *Apám kakasa* (Lackfi Jánossal — 2009), *A Kant utca végén* (2011), *Fénylovasok* (2012), *Tőlem távoli cselekedeteim* (2014), *Elégia lakói*, 2000–2011; *Tipp Cult*, Bp., 2018 (Parnasszus könyvek. P-art).

mint fényes agy helyét a szesz,
nincs módod rá, hogy védekezz,

düh és röhej, düh és röhej,
ha élni kell, hogy halni kell,

ha egyszer ittlent megszeretsz,
veled ugyan mért teszik ezt,

mért lesz a baj, ha nem muszáj,
mért harap el egy égi száj

minden puha szót, biztatót,
a huzat mért sikolyt sodor,

a patak medre mért visít,
a fa lehasadt ágait

miért viszi el és hova
az árvíz száraz látszata,

a fröccsenés, a csobbanás,
ez mind, ez mind csak önccsalás,

de ebből meríthet erőt,
a belső ház, ha összedőlt,

és kint az arc bár szenvtelen,
a látszat eggyé lesz velem,

veled, vele és bárkivel,
önmagad társává nevel,

de egybefog, hogy úgy maradsz,
egyetlen biztos mozdulat,

legvégül már csak az leszel,
amit hétköznapi ünnepel,

de ünnepen meg elsirat
valami furcsa indulat,

szegény, szegény, szegény, szegény,
eltörött üveglap az én,

megrepedt téglafal, a te,
ne nézz bele, ne nézz bele,

átsütő lámpafény az ő,
ha kint vagyunk, jön az eső,

ha bent leszünk, bedől a ház,
törött gerenda és világ,

szakadt függöny az ablakon,
a keskeny égen átdobom

reményem labdáját, az úrt,
mit durva kezem összegyűrt

valamivé, a távlatot,
a körmöm alatt fény ragyog,

egy csillag vagy egész tejút,
valami biztos végre jut,

valami más az égre üt,
az egész világ szűk kajüt,

körötte széles óceán,
izzadság Isten homlokán,

akiben nem hinni akar
már mindenki, gyorsan, hamar,

mielőtt még a végtelen,
pedig olyan szükségtelen,

kitölt egy fél utcányi tért,
miért, miért, miért, miért,

kitölt egy utcányi teret,
és egy kockát, ami kerek,
négyoldalú háromszöget,

kettőt, amiből nő a hús,
a tévedésből úgy tanulsz,
mi előtted jár, visszahúz,

szegény, szegény, szegény, szegény,
középen támadt sarki fény,
defekt a világ kerekén,
magát cáfoló vélemény,

és mindenki, a jó, a rossz,
a másokra hasonlatos.

Varga Patricia Minerva: E világban dolgozol, hiába hazudozol (József Attila — olaj, vászon)